

Dosarul nr. 2ra-1038/20

Prima instanță - (Judecătoria Orhei, sediul Telenești) jud: V. Stihî

Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) jud: L. Bulgac, V. Sîrbu, V. Buhanaci

ÎNCHEIERE

9 septembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Marcel Smochin,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Marcel
Smochin împotriva Lilianeî Veșca, Andei Veșca și Tudor Veșca cu privire la
repararea prejudiciului material și moral și încasarea venitului ratat,
împotriva deciziei din 22 ianuarie 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 27 martie 2014 Marcel Smochin a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Lilianeî Veșca, Andei Veșca și Tudor Veșca, cu privire la repararea
prejudiciului material și moral și încasarea venitului ratat.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la 1 decembrie 2009 a fost
autentificat notarial contractul de donație a casei de locuit împreună cu terenul de
pe lângă casă, amplasate în r. Telenești, s. Mihalașa, înregistrat sub nr. 167339,
seria AB.

Conform extrasului din Registrul bunurilor imobile eliberat și certificatului
nr. 841 eliberat de Primăria or. Telenești, proprietar al bunului imobilul este
Marcel Smochin.

Deoarece pârâții Lilia Veșca, Andrei Veșca, Tudor Veșca, nu i-au permis
accesul în casa de locuit, sub pretextul că sunt proprietarii acesteia, a fost nevoit
să-și revendice dreptul de proprietate pe calea judecătorească.

Iar, la 20 decembrie 2012 prin decizia Curții de Apel Bălți s-a dispus
evacuarea Liliei Veșca, Andrei Veșc, și Veșca Tudor din casa de locuit din or.
Telenești s. Mihalașa, fără acordarea altui spațiu locativ, recunoscîndu-1 pe Marcel
Smochin ca proprietar de bună-credință.

Cu toate că decizia a fost remisă la 20 decembrie 2012, pârâții au continuat
să locuiască ilegal în casă, eschivînd-se sub toate modalitățile ilegale să execute
hotărârea judecătorească definitivă și executorie.

Astfel, reclamantul Marcel Smochin a avut acces la casa de locuit și terenul
de pe lângă casă în luna decembrie anul 2013, ca urmare a evacuării pârâților de
cătore executorul judecătorec Ion Moroșanu.

A invocat că pe perioada cât pârâții au locuit ilegal în casă și sau folosit de tern, sau acumulat datoriile pentru diferite servicii.

Pe lângă sumele acumulate pentru serviciile Lilia Veșca, Andrei Veșca și Tudor Veșca au cauzat reclamantului un prejudiciu material în legătură cu venitul ratat care putea să fie obținut în urma încheierii contractului de locațiune a casei și a terenului pe perioada decembrie 2009 - decembrie 2013.

A remarcat că la cererea sa de a achita benevol datoria acumulată, nu a primit nici un răspuns.

Prin hotărârea din 28 decembrie 2018 a Judecătorei Orhei, sediu Telenești, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Marcel Smochin împotriva Liliane Veșca, Andrei Veșca și Tudor Veșca cu privire la repararea prejudiciului material și moral și încasarea veniturilor ratate, ca fiind nefondată.

La 29 ianuarie 2019, reprezentantul apelantului Marcel Smochin, avocatul Svetlana Coșneanu, a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe.

Prin decizia din 22 ianuarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de către reprezentantul apelantului Marcel Smochin, avocatul Svetlana Coșneanu și s-a menținut hotărârea din 28 decembrie 2018 a Judecătorei Orhei, sediu Telenești.

În motivare, instanța de apel a conchis că soluția adoptată de prima instanță este justă și argumentată, fiind bazată pe fundament temeinic și materialul probator administrat.

A reținut că prima instanță corect a concluzionat că la caz nu au fost întrunite cumulativ condițiile legale pentru atragerea răspunderii civile delictuale a pârâților.

La fel, reclamantul nu a prezentat instanței probe pertinente și concludente, ce ar confirma cauzarea unor prejudicii.

La 6 aprilie 2020, Marcel Smochin a declarat recurs împotriva deciziei din 22 ianuarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând să fie admis recursul, casarea hotărârii primei instanțe și a deciziei instanței de apel, cu trimiterea cauzei la o nouă rejudecare în prima instanță.

În motivarea recursului, recurentul a exprimat dezacordul cu soluția instanțelor de judecată ierarhic inferioare, invocând prevederile art. 432 alin. (2) lit. a), c), alin. (3) lit. b) și alin. (4) din Codul de procedură civilă.

A reținut că instanța de apel nu a examinat efectiv și corespunzător argumentele apelului. Toate argumentele enunțate de el privitor la încălcarea dreptului la un proces echitabil garantat de art. 6 § 1 CEDO, au fost lăsate fără examinare de către instanța de apel.

Instanța de apel a făcut anumite mențiuni în decizia sa privitor la cerințele pe fond ale lui, dar nu s-a referit defel la argumentele privind violarea dreptului la un proces echitabil. În așa fel, instanța de apel a încălcat obligația sa de a adopta o hotărâre motivată (art. 6 § 1 CEDO), care să răspundă exigențelor unui remediu efectiv (art. 13 CEDO).

La fel, a menționat că instanțele de judecată ierarhic inferioare au adoptat o soluție care încalcă în mod evident și grav prevederile procedurale, deoarece cauza a fost judecată în absența sa, căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată recurentului la 11 februarie 2020, cererea de recurs fiind depusă la 6 aprilie 2020, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

La 17 iunie 2020 în adresa intimațiilor a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Marcel Smochin cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței la recurs.

Însă, până la data examinării admisibilității recursului, intimații nu au depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume,

dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Marcel Smochin nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Marcel Smochin.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru